

sjælske forudsætter, da man vilde være aldeles ude af Stand til at kunne skaffe Funktionærer til dens Foretagelse uden paa ganske faa Toldstæder.

Hertil kommer endnu, at ogsaa med Hensyn til Raffineringsværdien vilde de forskjellige Farve- nuancer, som man hidtil har troet at kunne lægge til Grund, dog vedblivende have Værdi som Gjennemsnitbestemmelser, der have en vis relativ Gyldighed, hvad der navnlig er af Betydning, hvor Afgiften, saaledes som hos os, med Hensyn til Størrelse er nogenlunde begrændset.

Medens man saaledes maa opgive den nøiagtige Afveien af Afgiften efter den absolute Sukkerholdighed, kan man paa den anden Side heller ikke finde det rigtigt at indskrænke Tarifforsætningerne til een samlet for al Slags Sukker, hvorved man vilde ødelægge den indenlandske Industri aldeles, eller til en saadan Sondring alene imellem raffineret og uraffineret Sukker, som var gjældende inden 4de Juli 1863, men som fremkaldte nok saa store Vanskeligheder som noget andet System, idet det i mange Tilfælde var umuligt for Toldvæsenet at afgjøre, om Sukker skulde anses for raffineret eller uraffineret, ligesom mange Sukkere, der utvivlsomt ere raffinerede, i Værdi staa langt under saadanne, som kun kunne behandles som uraffinerede.

Man har derfor troet at burde blive staaende ved det nugældende System, som Loven af 4de Juli 1863 har indført, og som væsentlig udmærker sig ved at sondre imellem 3 Grupper, hvoraf den høist beskattede alene er til umiddelbar Consum og den lavest beskattede alene til Brug for Raffinaderierne, medens den mellemste indbefatter pulveriserede Sukkere, der dels anvendes af Raffinaderierne, dels bruges umiddelbart af Konsumenterne.

Svad endelig angaar den Roesukkerfabrikkerne paahvilende Afgift, da beskattes disse Fabrikker som bekendt ved Lov af 3die Mai 1873 saaledes, at de skulde erlægge den samme Afgift af deres Produkt, som de Sukkere, med hvilke de nærmest maa stilles lige, svare i Told ved Indførselen, med et Fradrag af 4 pCt., der blev givet for at stille Roesukkerne lige med de fremmede Sukkere. Ved Behandlingen af Loven af 1873, som ogsaa senere, hvor dette Spørgsmaal har været behandlet, er man gaaet ud fra, at det her tilvirkede Roesukker skulde beskattes lige med det fremmede, men heller ikke høiere, saa at man, naar det oplystes, at den Righed, der som sagt antoges opnaaet ved ovennævnte Fradrag, af en eller anden Grund ikke længer var tilstede, burde søge dette Forhold ændret.

Ved den fornyede Overveielse af Sagen og de til Grund for Loven af 1873 liggende Antagelser, er man, som nærmere nedenfor fremstilles, kommet til det Resultat, at det vilde kunne forsvares at foreslaa en væsentlig Forandring i det

Gjældende, saaledes at Afdraget i Afgiften paa de Sukkere, hvormed de stilles lige, forhøies til 8 pCt.

Med Hensyn til Enkeltheberne i Lovforslaget bemærkes Følgende:

Til § 1.

ad 1. Denne Position er, hvad Texten angaar, affattet overensstemmende med Loven af 4de Juli 1863, Pos. 227, kun er her Amsterdammer Standardprøve Nr. 19, som vistnok bedre afgiver Grændsen for Sukkere, der kun anvendes til umiddelbar Forbrug, i Overensstemmelse med Loven af 28de Marts 1871 sat istedetfor Nr. 18; men derimod er Tolden, der før var 5,25 p. + Krigsskat 1,25 p., tilsammen 6,5 p. = 13,54 D., nedsat til 12,5 D.; eller det samme Toldbeløb, som var ansøgt i Regjeringens Toldlovsforslag af 1873. Med Hensyn til den Nedsættelse, der her har funden Sted, har Regjeringen i Overensstemmelse med de Anskuelser angaaende Tarifforandringer, hvorfor man fra saa godt som alle Sider har udtalt sig, søgt at indskrænke den Sukkerraffinaderierne tilstaaede Beskyttelse til det Nødvendige, idet man dog stadig har haft de særegne Forhold for denne Industri for Øie, for ikke at fælde de forholdsvis store, over de enkelte Fabrikers Læve staaende Interesser, der her staa paa Spil, eller tilintetgjøre de i selve Industrien anbragte Kapitaler. At imidlertid den her foreslaaede Nedsættelse ikke overstrider Grændsen for hvad denne Tilvirkning kan taale, har man troet at kunne slutte deraf, at denne Nedsættelse var optagen i Toldlovsforslaget af 1873, uden at der reiste sig nogen egentlig Modstand imod den, ligesom ogsaa netop denne Toldfats, 12,5 D. pr. Pbd., vil ses foreslaaet ved flere Leiligheder under Forhandlingerne om de forskjellige Forslag (se Landsthingsudvalgets Betænkninger af 26de April 1875 og 3die Mai s. A. til Lovforslaget om Forlængelse af Lov af 28de Marts 1871, og Folkethingsudvalgets Mindretals Betænkning over samme Lovforslag).

Beskyttelsen vil efter Lovforslagets Satser, og under Hensyn til de antagne Fabrikationsforhold, kunne beregnes saaledes:

Af 100 Pbd. Raamateriale udvindes med 3,1 Pbd. Svind:

77,8	Pbd. Randis, Melis etc.	Told 9 Kr. 70 D.
6,1	- Farin	" - 57 -
13,2	- Sirup	" - 63 -

10 Kr. 90 D.

Af Raamateriale benyttes: